

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6144/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство заштите животне средине, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6335/2019 од 09.07.2020. године, у седници већа одржаној 21.01.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6335/2019 од 09.07.2020. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиоца и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6335/2019 од 09.07.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П 313/18 од 12.02.2019. године, ставом првим ирке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете због трошкова извођења грађевинских радова, исплати износ од 210.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.01.2011. године, па до коначне исплате, као и износ од 540.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.01.2011. године, па до коначне исплате. Ставом другим ирке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ од 210.000,00 динара исплати законску затезну камату од 15.08.2001. године до 25.01.2011. године, као и на досуђен износ од 540.000,00 динара законску затезну камату од 04.04.2003. године до 25.01.2011. године. Ставом трећим ирке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због уплате накнаде за заштиту животне средине исплати износ од 34.260,00 динара са законском затезном каматом од 26.01.2011. године, па до коначне исплате. Ставом четвртим ирке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на досуђени износ од 34.260,00 динара, плати законску затезну камату од 25.10.2001. године до 25.01.2011. године. Ставом петим ирке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због трошкова извођења радова ради прикључења на електромержу исплати износ од 214.886,60 динара са законском затезном каматом од 26.01.2011.године, па до коначне исплате. Ставом шестим ирке, одбијен је тужбени

захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на досуђени износ од 214.886,00 динара, плати законску затезну камату од 19.12.2001. године до 25.01.2011. године. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због трошкова извођења рада прикључења на електро – мрежу исплати износ од 63.744,78 динара са законском затезном каматом од 26.01.2011. године, па до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је тужбени захтев у коме је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ од 63.744,78 динара исплати законску затезну камату од 01.08.2008. године до 25.01.2011. године. Ставом деветим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због плаћене накнаде за уређење грађевинског земљишта за изградњу производног простора исплати износ од 172.759,00 динара, са законском затезном каматом од 26.01.2011. године, па до исплате. Ставом десетим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на досуђени износ од 172.759,00 динара, исплати законску затезну камату од 26.02.2002. године до 25.01.2011. године. Ставом једанаестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због трошкова израде пројектне документације исплати износ од 220.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.01.2011. године, па до исплате. Ставом дванаестим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на досуђени износ од 220.000,00 динара, плати законску затезну камату од 30.11.2001. године до 25.01.2011. године. Ставом тринаестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 204.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6335/19 од 09.07.2020. године, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 313/18 од 12.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац и тужена су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према новелираној одредби члана 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужилац и тужена уз ревизију нису пружили одговарајуће доказе којима би поткрепили своје тврдње о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као што је конкретна и супротном пресуђењу судова о истом захтеву, као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о

одговорности тужене, облику и обиму штете, по питању доцње тужене као дужника и урачунавању затезне камате у накнаду штете, у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова, у том смислу, не одступају од важећег тумачења права и владајућих правних схватања у пракси нижестепених судова и ревизијског суда о спорним, конкретним правним питањима, тако не постоји потреба за новим тумачењем права. Сходно наведеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене ни као редовне.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парнични поступак је покренут тужбом поднетом 28.04.2011. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 1.456.000,00 динара.

С озбиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизије нису дозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке решења.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић